

Scheiden doet hoe dan ook lijden !

Door Veerle LISABETH

Scheiden doet lijden en de in scheidingscrisissen (waarmee zowel echt- als partnerscheidingen wordt bedoeld) soms hoog oplopende spanningen tussen ouders en kinderen hebben hier meestal een belangrijk aandeel in.

Partners die afscheid nemen van elkaar nemen meteen ook afscheid van een complete manier van leven. Ze moeten niet alleen door een rouwproces maar zijn tegelijkertijd ook gedwongen om heel wat belangrijke beslissingen te nemen omtrent de praktische organisatie van hun leven en bij dat alles komt nog dat ze ook hun sociaal netwerk drastisch zien slinken. De familie wordt vaak tot de helft gereduceerd en de meeste burens en vrienden kiezen kant.

Nu het meest logische gevolg van scheiden is dat ouders in twee verschillende huizen gaan wonen heeft dit hoe dan ook tot gevolg dat minstens het dagdagelijks opvoeden een taak wordt van één ouder alleen. Meer nog, ze zullen misschien zelfs elkaars concurrent worden in het ouderschap. Bij wie gaan de kinderen 'het liefst wonen', 'het meest zijn'...en in de 'worst case' scenario's brengt de scheiding niet alleen een communicatiecrisis tussen de partners te weeg maar een communicatieconflict. Hoe dikwijls zien we dan niet gebeuren dat deel van de scheidingsverwerking erin bestaat dat ze elkaar – ook als ouder – gaan tegenwerken. Daardoor worden de grenzen, huisregels en afspraken, die kinderen, zo broodnodig hebben flou of verdwijnen soms volledig in tegenstrijdigheid.

Het is zelfs niet ongewoon dat ouders op zo'n momenten zelf op hun kinderen gaan steunen. Ze voelen zich moedeloos, hulpeloos, uitgeput, éénzaam, verstoken van hun kracht, waardoor de rollen soms omgedraaid worden en de kinderen de sterksten 'moeten' zijn.

Kinderen en zeker jongeren voelen zich dan ook vaak slachtoffer en/of gaan harder dan anders al in hun puberteit gaan rebelleren tegen een situatie waar ze gedwongen, terecht komen. Soms is het alleen verhuizen of gedeeltelijk verhuizen, of er ontstaat een loyaliteitsconflict, of ze worden geconfronteerd met felle ruzies soms zelfs geweld. Tieners hebben het hoe dan ook al moeilijk met wat hen opgelegd wordt en deze extra druk is vaak méér dan de spreekwoordelijke druppel. Net in de periode van hun leven waar grenzen hebben belangrijk is, waarin ze voorbeelden nodig hebben om hun levenskeuzes te maken, raken ze stuurloos

Heel vlug worden deze kinderen en jongeren naar therapeuten gestuurd. Nu de ouders het zelf al zo lastig hebben kunnen ze het 'lastige' gedrag er niet meer bij hebben. Vlugger dan in andere gezinnen wordt het probleem naar derden doorgeschoven.

Maar is dat wel de juiste keuze? De jongere wordt verplicht om 'aan zichzelf' te werken, hij mag het zijn ouders niet zo moeilijk maken en buitenstaanders moeten met hem/haar aan de slag. En dat nu toch net op een moment dat het vervagen van de ouderbanden juist de grootste oorzaak is van hun gedrag?

In ieder geval heb ik zelf al vaak ondervonden dat op die momenten relaties tussen ouders en kinderen nog verder 'verzieken'. Kinderen gaan net tegen die 'stigmatisering' nog feller positie innemen. Ze kunnen er moeilijk bij dat zij aan zichzelf moeten gaan werken terwijl de ouders de oorzaak van alle ellende zijn, dat zij aan hun gedrag moeten werken terwijl het hun ouders zijn die ruziën en/of neerslachtig zijn of zelfs naar depressie neigen.

Het is al uit onderzoek gebleken dat het 'moeilijke gedrag' van veel kinderen in of na scheiding, even plots verdwijnt als het is gekomen éénmaal als de situatie tussen en met de ouders stabiliseert.

Net daarom dus past het Nieuwe Autoriteitsmodel in dit plaatje. Het hier aangereikte zuurstofmasker is broodnodig. Iedereen in scheiding kan 'empowerment' gebruiken, hoe dan ook zelfs als ze geen ouder zijn. Iedereen in scheiding kan hulp gebruiken bij het herstellen of heruitbouwen van zijn haar/netwerk precies om zich krachtiger te voelen. En alleen krachtige ouders zullen in staat zijn om bij hun kinderen die waarschijnlijk min of meer zullen rebelleren tegen de ongewenste veranderingen in hun leven, waakzaam zorgend en zich geweldloos verzettend, aanwezig te zijn.

In een ideale wereld zouden alle ouders alleen al omdat ze misschien ooit in een scheidingsituatie terechtkomen, zich het Nieuwe – Autoriteitsmodel, preventief, eigen moeten kunnen maken. In de reële wereld zou het al heel mooi zijn dat ouders in scheidingscrisissen de handvaten uit het model aangeboden krijgen.

Begeleiders, coaches, bemiddelaars, van gezinnen in deze transitieperiodes zijn perfect geplaatst om ook wat betreft de ouder-kind relatie een vinger aan de pols te houden. Eigenlijk is het de taak van elk van hen om steeds het 'belang van de kinderen' in de picture te houden en een zekere opvoedingsondersteuning te bieden. Daarbij zou het heel erg mooi zijn moest ook het NA-zuurstofmasker, in de opvoedings-toolbox kunnen terecht komen.

Veerle LISABETH,

family mediator with NA-background & NA-trainer – Belgium www.nieuweautoriteit.be